

Jag var sexton år gammal och hade aldrig varit utanför min stad, än mindre i närheten av en rymdhamn. Jag var helt ensam och hade just lämnat min familj. Mina chanser att gifta mig hade varit hundra procent och nu skulle de bli noll. Ingen man ville ha en kvinna som hade rymt hemifrån. Jag hade visserligen förstört mina chanser till ett normalt liv, men jag hade också fått så bra resultat på planetprovet i matematik att Oomzauniversitetet inte bara hade antagit mig, utan också lovat att ge mig det ekonomiska stöd jag behövde för att kunna studera där. Det spelade ingen roll vad jag valde att göra, jag skulle ändå aldrig få ett normalt liv, inte egentligen.

Jag såg mig omkring och förstod genast vad jag behövde göra – gå till informationsdisken.

*

Säkerhetskontrollanten skannade mitt astrolabium – *grundligt*. Jag blev yr av chocken, blundade och andades genom munnen för att känna mig lugn. För att få lämna planeten måste jag lämna ut hela mitt liv – mig själv, min familj och alla prognoser för min framtid. Jag stod där utan att kunna röra mig och hörde min mammas röst i huvudet: ”Vårt folk låter bli att studera vid det där universitetet av en anledning. Oomza Uni vill ha dig för sina egna syften, Binti. Om du studerar där blir du deras slav.” Jag kunde inte låta bli att undra om det kanske låg något i det. Jag var inte framme än och hade redan överlämnat mitt liv till dem. Jag ville fråga kontrollanten om han gjorde så här med alla resenärer, men nu när det var gjort vågade jag inte. De kunde göra vad som helst mot mig nu. Det var bäst att inte ställa till med problem.

När kontrollanten skulle lämna tillbaka mitt astrolabium lyckades jag hindra impulsen att rycka åt mig det. Han var en äldre khoushman, så gammal att han ägde privilegiet att bära den allra svartaste turbanen och slöjan. Hans darrande händer var så knotiga och ansatta av gikt att

han nästan tappade astrolabiet. Hans rygg var böjd som en döende palm och hans röst hade låtit torrare än den röda öknen utanför min stad när han sa: ”Du har aldrig rest förut. Jag måste göra en fullständig genomsökning.” Men han hade läst av astrolabiet lika snabbt som min far skulle ha gjort, vilket var både imponerande och skrämmande. Han hade lirkat upp det genom att viska några väl valda ekvationer och plötsligt hade hans händer blivit stadiga och hanterat instrumentet som om det varit hans eget astrolabium.

När han var färdig tittade han på mig med sin ljusgröna genomträngande blick som verkade kunna se djupare in i mig än vad skanningen av astrolabiet kunde. Det stod människor bakom mig och jag var medveten om viskningar, dämpade skratt och ett litet barns mumlande. Det var svalt i terminalen, men jag kände hettan från det sociala trycket. Mina tinningar värkte och det stack i fötterna.

”Gratulerar”, sa han med sin förtorkade röst och gav mig astrolabiet.

Jag rynkade förvirrat på pannan. ”Till vadå?”

”Du är ditt folks stolthet”, sa han och såg mig i ögonen. Sedan log han stort och klappade mig på axeln. Han hade just sett hela mitt liv. Han visste att jag hade blivit antagen till Oomza Uni.

”Jaha.” Tårarna sved i ögonen. ”Tack så mycket”, sa jag hest och tog emot mitt astrolabium.

Jag skyndade mig genom trängseln i hamnterminalen, plågsamt medveten om hur nära de andra resenärerna kom hela tiden. Jag funderade på att leta upp en toalett för att stryka mer otjize på huden och sätta upp håret, men jag fortsatte bara gå. De flesta i terminalen bar khoushfolkets svarta och vita kläder: kvinnorna var svepta i vitt med flerfärgade skärp och slöjor, männen var draperade i svart som mäktiga andar. Jag hade sett dem på teve många gånger, och några gånger i min stad, men jag hade aldrig tidigare befunnit mig i ett hav av khoush. Det här var alltså resten av världen och äntligen befann jag mig i den. När jag stod i

boardingkön kände jag hur någon drog mig i håret. Jag vände mig om och mötte en grupp khoushkvinnors blickar. De stirrade på mig. *Alla* bakom mig i kön stirrade på mig.

Kvinnan som hade dragit i min fläta rynkade pannan, såg på sina fingrar och gnuggade dem mot varandra. Hennes fingertoppar hade färgats mörkt orangeröda av min otjize. Hon luktade på dem. ”Det luktar som jasminblommor”, sa hon förvånat till kvinnan bredvid.

”Inte skit, då?” sa en kvinna. ”Jag har hört att det luktar skit eftersom det är skit.”

”Nej, definitivt jasminblommor. Men det är tjockt som skit.”

”Är det där håret ens äkta?” sa en annan kvinna.

”Jag vet inte”, sa hon som gnuggade sina fingrar.

”De där lerbadarna är allt ett smutsigt folk”, muttrade den första kvinnan.

Jag vände mig bara om igen med hopsjunkna axlar. Min mamma hade lärt mig att hålla tyst i närheten av khoush. Min pappa hade berättat att när han träffade khoushhandelsmän som kom till vår stad för att köpa astrolabier, försökte han göra sig så liten som möjligt.

”Antingen det, eller så kommer jag att starta krig mot dem – och slutföra det”, sa han. Pappa trodde inte ens på krig. Han sa att krig är ondska, men att om det faktiskt blev krig skulle han ge sig hän åt det som sanden i en storm. Sedan brukade han läsa en bön till Sju om att hålla kriget borta och sedan en till bön för att försegla sina ord.

Jag lade flätorna framåt över axlarna och rörde vid min edan som låg i fickan. Jag koncentrerade mig på den, dess märkliga språk, märkliga metall, hur märkelig den kändes. Jag hade hittat edanen åtta år tidigare när jag utforskade sanddynerna långt ut i öknen sent en eftermiddag. ”Edan” är en generell benämning för alla apparater som är så gamla att man inte vet vad de har använts till, så gamla att de nu bara är konstverk.

Edanen var intressantare än alla böcker, intressantare än varje nytt astrolabium jag konstruerade i min pappas verkstad och som de här kvinnorna antagligen skulle mörda varandra för att få köpa. Och den var min, den låg i min ficka, och de nyfikna kvinnorna bakom mig fick absolut inte veta det. Kvinnorna pratade om mig och det gjorde antagligen

männen också. Men ingen av dem visste vad jag hade, eller vart jag var på väg, eller vem jag var. Låt dem skvallra och döma. Tack och lov hade de vett att inte röra vid mitt hår igen.